

Arrest

nr. 28 522 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HENSEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Azerisch staatsburger te zijn.

U bent sinds 1993 actief lid van de oppositiepartij Musavat. U steunde de partij financieel, u zocht sponsors en u hielp meetings organiseren. U heeft nooit een mandaat bekleed of geambieerd.

In 1994 werd uw zoon (F.) door onbekenden doodgeschoten. U vermoedt dat dit met uw politiek engagement kan te maken hebben.

In 1998 werd u veroordeeld tot 6,5 jaar gevangenisstraf omwille van frauduleuze financiële praktijken. U was echter onschuldig en u meent dat de hele zaak was gefabriceerd omwille van uw politiek engagement bij Musavat.

In 1999 werd uw zoon (R. Q.) (OV 6242959) veroordeeld voor verboden wapenbezit. Ook deze veroordeling is volgens u gebeurd enkel omwille van uw politiek engagement.

In 2003 werd u vrijgelaten.

Tijdens een betoging na de parlementsverkiezingen van november 2005 werd u met andere mensen opgepakt. U werd 2 dagen vastgehouden en u diende een document te ondertekenen waarin u afzag van uw politiek engagement.

Alle demonstraties werden verboden en u was bijgevolg niet meer actief in het organiseren of deelnemen aan meetings.

In januari 2007 diende u naar de politie van Surakhané te gaan. U kreeg een waarschuwing uw politieke activiteiten niet te herbeginnen.

Desondanks begon u in 2007 opnieuw politiek actief te worden. U nam deel aan verschillende (kleinere) meetings van de oppositie in Baku, en u zorgde voor gratis transport naar Baku. U nam op deze meetings ook het woord en uitte hierbij kritiek op president Aliyev.

Met het oog op de presidentsverkiezingen in oktober 2008, wou u in de regio waar u woonde (Belasovar) een meeting organiseren. De bevoegde administratie weigerde echter. U organiseerde desondanks deze meeting die plaatsvond op 4 december 2007. U nam er het woord en uitte kritiek op het beleid aangaande het drinkwater in Belasovar.

Rond 15 december 2007 vertelde de wijkagent u dat u naar de politie in Surakhané diende te gaan. U was er echter van overtuigd dat u deze keer ernstig zou vervolgd worden en dat uw bevriende procureur en politiecommissaris u niet meer zouden helpen. U ging dan ook niet in op de convocatie en ging naar familie in de regio Baku.

U vernam er, via een familielid dat in uw huis verbleef, dat er een huiszoeking was gebeurd en dat autoriteiten nog één keer waren langsgeweest.

Op 20 februari 2008 vluchtte u uit Azerbeidzjan.

Op 3 maart 2008 kwam u aan in België waar u op 4 maart 2008 asiel heeft aangevraagd.

Uw zoon (Q. R.) (OV 6.242.959) vervoegde u op 9 april 2008.”

1.2. Verzoeker voegt aan deze beschrijving van zijn asielrelaas, die hij niet betwist, toe, dat hij op 13 oktober 2008 in Duitsland werd gearresteerd op grond van een aanhoudingsbevel van Interpol Baku/Azerbeidzjan van 1 september 2008, uitgevaardigd naar aanleiding van een vonnis van het “Bezirksgericht” in Surakhané/Baku van 21 april 2008 waarin hij wordt veroordeeld voor oplichting.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw persoonlijke asielverklaringen blijkt dat u Azerbeidzjan diende te verlaten omdat u vreesde opnieuw vervolgd te worden door de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap en engagement bij Musavat.

U slaagde er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal echter niet in om uw vrees voor vervolging in Azerbeidzjan aannemelijk te maken.

U kan uw actuele vrees vooreerst niet staven met elementen of aanwijzingen als dat u na de meeting van december 2007 effectief zou vervolgd worden. U baseert uw vermoeden op het feit dat u 10 jaar eerder al onterecht werd veroordeeld en dat u bij de laatste meeting voor een 100-tal mensen het woord nam en kritiek uitte tegen president Aliev (CG,p. 5,6,7). U kende sinds uw vrijlating echter geen ernstige problemen (een waarschuwing en de vraag om uw politieke activiteiten te stoppen vanwege de politie), terwijl u in de loop van 2007 ook verschillende malen publiekelijk de president had bekritiseerd tijdens meetings (CG,p.7).

U verklaart ook dat u tot dan op bescherming kon rekenen van een bevriend procureur en politiechef. Gevraagd naar het waarom zij u nu niet meer zouden helpen verklaart u enkel dat ze dat niet altijd

kunnen doen (CG,p.8). Ook dit is slechts een vermoeden, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u deze invloedrijke personen gecontacteerd heeft, noch om te horen naar uw risico's, noch voor eventuele bescherming.

Gelet op uw engagement en goede contacten binnen de partij, ook op nationaal vlak (CG, p.5,7) kan verwacht worden dat u mensen van de nationale partijstructuren op de hoogte bracht van uw problemen. Uw verklaring dat u dit niet heeft gedaan omdat u bang was voor infiltranten binnen de partij is niet aannemelijk. U verklaart immers dat u een aantal mensen van het nationale partijbestuur persoonlijk goed kent (CG, p.5,7,8).

Daarnaast moeten op basis van uw verklaringen verschillende vaststellingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

Het is vooreerst weinig aannemelijk dat u steeds geconvoceerd wordt door politie in Baku enkel en alleen op basis van een mondelinge vraag van de wijkagent van het verafgelegen Belasovar (CG,p.6).

Er zijn verder een aantal manifeste verschillen aanwezig in vergelijking met uw verklaring in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

Hierin verklaart u dat in januari 2007 bij de politie een document moest ondertekenen in verband met uw politieke activiteiten (vragenlijst CG, punt 3.5). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat u bij die gelegenheid geen dergelijk document moest ondertekenen, dat was volgens u bij de laatste convocatie, in november 2007 (CG, p. 5).

In de vragenlijst verklaart u tevens dat men bij die gelegenheid een dossier had gefabriceerd om u vast te houden, maar dat de tegenpartij niet in uw nadeel wilde getuigen (vragenlijst CG,punt 3.5). Wanneer u tijdens het gehoor wordt gevraagd of men na uw vrijlating nog getracht heeft een zaak tegen u te fabriceren antwoordt u neen. Ook wanneer u expliciet gevraagd wordt of men in januari 2007 bij de politie een dossier tegen u klaar had, antwoordt u ontkenkend. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaring antwoordt u plotseling van wel. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom deze zaak niet is opgestart antwoordt u dat uw bevriende procureur en politiechef zijn tussengekomen. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring dat de tegenpartij niet in uw nadeel wilde getuigen, antwoordt u dat het inderdaad zo gaat (CG,p.8). Uw antwoorden kunnen de verschillen echter niet verklaren.

Een andere manifeste tegenstrijdigheid betreft het feit dat u verklaarde over informatie te beschikken als dat ze u na de mondelinge convocatie van half december 2007 niet meer zouden vrijlaten en u daarom niet naar de politie ging (vragenlijst CG,punt 3.5). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal kan u geen concrete elementen aanbrengen over deze informatie waarover u beschikte, ook niet wanneer u expliciet met uw verklaring wordt geconfronteerd (CG,p.6,7,8).

Het is ook frappant dat u de meeting van 4 december 2007 niet vermeldde bij uw eerste verklaring. Nochtans was uw organisatie en speech toen volgens u de reden waarom u meende dat u zou vervolgd worden (CG, p. 7).

Voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat men na uw vlucht uit uw huis in Belasovar in totaal nog twee keer is langsgeweest, één keer voor een huiszoeking, een tweede keer om naar u te informeren (CG,p.7), in uw schriftelijke verklaring staat dat de politie, ook na de huiszoeking, nog regelmatig langskwam (vragenlijst CG, punt 3.5.). Hiermee geconfronteerd ontkend u dat u dat gezegd heeft, misschien alleen dat u dat veronderstelde (CG, p.8). Ook deze verklaring is niet plausibel, in de verklaring staat : "Ik had informatie dat de politie regelmatig naar mijn huis ging" (vragenlijst CG, punt 3.5.).

Tot slot moet opgemerkt worden dat u verklaart dat uw zoon (R.) na zijn vrijlating geen problemen heeft gekend omwille van u (CG,p.9). Dit staat in schril contrast met zijn verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) waarin hij verklaart meermaals en voor meerdere dagen te zijn vastgehouden omwille van u, en hierbij ook mishandeld te zijn geweest. Hij verklaart dat u niet van alles op de hoogte bent, maar hij verklaart bv. wel dat hij u op de hoogte bracht van het incident half juli 2007 waarbij de politie hem mishandelde (CG zoon, p. 3).

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor uw zoon (R.) is eveneens een weigeringsbeslissing genomen voor het statuut van vluchteling en het statuut inzake subsidiaire bescherming. Een kopie van zijn beslissing is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Uw geboorteakte, identiteitskaart en rijbewijs betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Ook de gegevens in de overlijdensakte en het autopsieverlag van uw zoon (F.) staan niet ter discussie.

De vonnissen van u en uw zoon (R.) beschrijven de redenen van jullie veroordelingen. U verklaart dat deze zaken gefabriceerd zijn en dat de echte reden uw politiek engagement is. Op basis van de documenten en uw verklaringen kan hierover geen appreciatie gemaakt worden, maar het bedrieglijk karakter van uw relaas ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Ze kunnen alleszins het ongegrond en ongeloofwaardig karakter van uw actuele problemen niet herstellen.”

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 november 2008 een schending aan van de materiële motiveringsverplichting.

Hij erkent dat er tegenstrijdigheden voorkomen tussen zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, maar stelt dat deze contradicties zijn asielrelaas niet ongeloofwaardig maken, aangezien ze enerzijds slechts details betreffen en ze anderzijds te verklaren zijn door het feit dat hij door zijn lange vluchtweg naar België, zowel fysiek als mentaal zeer vermoeid was tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hij verklaart dat de politie bij zijn convocatie in januari 2007 een fictief dossier had opgesteld tegen hem, maar dit dossier geen verder gevolg kende, omdat de kroongetuige hem kende en niet tegen hem wou getuigen en ook door de tussenkomst van de plaatselijke procureur en politiechef.

Hij geeft aan dat hij zowel bij zijn aanhouding in november 2005, als in november 2007 een document diende te ondertekenen waarin hij verklaarde af te zien van zijn politiek engagement.

Hij laat gelden dat zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, voor het grootste deel overeenkomen en bovendien worden ondersteund door de bewijsstukken die hij heeft neergelegd.

Hij stelt dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas nog kracht wordt bijgezet door de gebeurtenissen beschreven sub. 1.2., waarbij hij, op grond van een aanhoudingsbevel van Interpol Baku/Azerbeidzjan van 1 september 2008, uitgevaardigd naar aanleiding van een vonnis van het “Bezirksgericht” in Surakhané/Baku van 21 april 2008 waarin hij wordt veroordeeld voor oplichting, werd aangehouden in Duitsland.

Hij verklaart immers dat hij met de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, met name dat hij een geldsom zou hebben aanvaard als aankoop prijs van een wagen die hij vervolgens nooit geleverd zou hebben, niets te maken heeft, zodat hij ervan overtuigd is *“dat de veroordeling van de rechtbank te Baku en het daaraan verbonden verzoek tot uitlevering een zoveelste poging is van de Azerische autoriteiten om verzoeker (politiek) monddood te maken en hem te straffen voor zijn politieke engagement”*.

Hij wijst er op dat *“het is zeer merkwaardig te noemen dat het gerecht in Baku zoveel moeite doet om verzoeker op te sporen voor dergelijke feiten”* en dat *“een geschil omtrent de al dan niet aflevering van een voertuig vooreerst een burgerlijk en geen strafrechtelijk dispuut is”*. Hij voegt hier aan toe dat uit het vonnis van het Oberlandesgericht dat hij voegt bij zijn verzoekschrift, en waarvan hij een beëdigde vertaling neerlegt ter terechtzitting, *“blijkt dat verzoeker waarschijnlijk bloot zou worden gesteld aan foltering indien hij zou worden uitgeleverd aan Azerbeidzjan”*.

Hij herhaalt dat hij Musavat niet heeft ingelicht over zijn problemen omdat hij bang was voor infiltranten in zijn partij en hij deze stap niet nuttig achtte aangezien hij niet het enige partijlid is die problemen kent.

Hij stelt dat hij de procureur en commissaris waarmee hij goed bevriend is, niet contacteerde, omdat hij *“was er zich goed van bewust dat deze personen hem niet altijd uit de moeilijkheden konden redden. Het beste bewijs hiervan is zijn veroordeling die hij opliep in 1998, terwijl verzoeker nochtans onschuldig was”*.

Hij meent dat van hem de status van vluchteling dient te worden erkend.

4.2. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980, beschikt over volheid van bevoegdheid.

Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuwe beoordeling onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden in de verklaringen door verzoeker afgelegd, niet betwist worden en steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekers uitleg voor deze tegenstrijdigheden, wordt door de Raad niet aangenomen.

Terwijl verzoeker naar zijn verklaringen in België aankwam op 3 maart 2008 (zie verklaring van 10 april 2008, nr. 34), werd zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers afgenomen op 10 april 2008 (zie vragenlijst van 10 april 2008, p. 3). Verzoeker ondertekende de vragenlijst van 10 april 2008 bovendien voor akkoord nadat ze hem was voorgelezen in het Azeri (zie vragenlijst van 10 april 2008, p. 3). Uit de -uitgebreide- antwoorden van verzoeker in de betrokken vragenlijst blijkt hoe dan ook niet dat hij op het ogenblik van het invullen ervan fysiek of mentaal niet in staat was omwille van de vermoeiende reis meer dan één maand eerder, zijn asielrelaas te vertellen.

Voor wat die opgeworpen tegenstrijdigheden betreft, die verzoeker tracht te weerleggen, met name deze aangaande het tijdstip waarop verzoeker een document ondertekende waarin hij verklaarde af te zien van zijn politiek engagement en deze betreffende het feit of de politie bij zijn convocatie in januari 2007 al dan niet een fictief dossier tegen hem had opgesteld, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het samenvoegen van zijn tegenstrijdige verklaringen afgelegd in zijn vragenlijst van 10 april 2008 en tijdens zijn verhoor van 9 september 2008.

De Raad is van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, geen details maar kernelementen betreffen van zijn asielrelaas, zodat ze de geloofwaardigheid van dit relaas teniet doen.

Voor wat verzoekers verwijzing betreft naar *“de bewijselementen die hij heeft neergelegd op het CGVS”* (zie verzoekschrift, p. 5-6), schaart de Raad zich achter de motivering van de bestreden beslissing dat zijn geboorteakte, identiteitskaart en rijbewijs (stuk 11 administratief dossier, eerste tot derde document) niets afdoen aan voormeld besluit van ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, aangezien ze louter persoonsgegevens betreffen.

Het vonnis inzake zijn zoon (R.) en de overlijdensakte en het autopsierapport inzake zijn zoon (F.) (stuk 11 administratief dossier, vijfde tot zevende document), zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal, zodat de Raad deze documenten in toepassing van artikel 8 PR RvV niet in aanmerking neemt.

Uit het vonnis van 4 juni 1998 van de “Yasamal District Court” (stuk 11 administratief dossier, vierde document) dat verzoeker veroordeelt o.a. tot een gevangenisstraf van 6 jaar en 6 maanden, voor oplichting, blijkt niet dat verzoeker geen eerlijk proces zou hebben gehad en dat de procesgang politiek beïnvloed is geweest, zoals hij beweert. Verzoeker diende trouwens zijn volledige straf bovendien niet uit te zitten en werd in 2003 vervroegd vrijgelaten (zie vragenlijst van 10 april 2008, p. 2).

Aangaande de beschuldiging omtrent het voorval van april 2007 dat aan de basis ligt van de veroordeling op 21 april 2008, is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoeker op het ogenblik van de feiten in Azerbeidzjan aanwezig was -verzoeker ontvluchtte naar zijn verklaringen Azerbeidzjan immers op 20 februari 2008 (zie verklaring van 10 april 2009, nr. 34)-, en dat hij voordien al, met name in 1998, voor gelijkaardige feiten van oplichting werd veroordeeld, zonder dat er aanwijzingen zijn dat de veroordeling van 1998 onterecht is, zich alleszins keren tegen de geloofwaardigheid van zijn bewering omtrent politieke beïnvloeding.

Opgemerkt wordt dat de “oplichting” waarvan sprake in voormeld vonnis van 21 april 2008 -dat door verzoeker niet wordt bijgebracht-, zoals blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte “voor eensluidend verklaarde vertaling” van het vonnis van het “Oberlandesgericht Keulen” van 17 oktober 2008 -dat door verzoeker niet wordt bijgebracht-, inhoudt dat de rechter in Azerbeidzjan van oordeel was dat bij verzoeker het bedrieglijk opzet aanwezig was om zijn overeengekomen verplichting niet uit te voeren.

Het “Oberlandesgericht Keulen” dat blijkbaar ook niet in bezit was gesteld van voormeld vonnis van 21 april 2008, overwoog in het kader van het verzoek tot uitlevering van verzoeker aan Azerbeidzjan, dat informatie ontbrak om zich uit te spreken over de bedrieglijkheid van verzoekers daad, dat niet kon worden afgeleid welke de stafmaat was, dat het onduidelijk was of er nog mogelijkheden tot verder juridisch verweer waren en dat er twijfels waren met betrekking tot het gevaar voor foltering of

mensonwaardige behandeling in de verzoekende Staat. De rechtbank besliste om het verzoek tot het bevel tot voorlopige aanhouding af te wijzen blijkbaar om reden van een te licht materieel gestoffeerd dossier.

Verzoeker, die in het kader van zijn asielprocedure de bewijslast draagt, brengt geen indicatie bij dat de vervolging om reden van de hem ten laste gelegde feiten van 26 april 2007, het louter gemeenrechtelijk karakter overstijgt, noch maakt hij aannemelijk dat zijn veroordeling bij vonnis van 21 april 2008 van de rechtbank in Azerbeidjan ingegeven is door motieven die verband houden met een der vervolgingscriteria.

De Raad merkt op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat vooraleer hij beroep doet op internationale bescherming, hij bescherming vraagt in zijn land van herkomst. In die zin draagt ook de vaststelling dat verzoeker zijn problemen niet aankaartte bij zijn politieke partij "Musavat", waar hij hooggeplaatste personen kent, noch bij zijn bevriende politiechef en procureur, bij tot de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoekers summiere uitleg dat hij dit niet deed omdat hij bang was voor infiltranten binnen de partij (zie verhoorverslag van 9 september 2008, p. 5) heeft slechts de waarde van een blote bewering.

In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Azerbeidzjan vervolging riskeert in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien *"duidelijk blijkt uit de hierboven aangehaalde argumenten en feiten dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade (o.m. mishandeling door politie) indien verzoeker zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst"*.

5.2. De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 4.2.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Azerbeidzjan een risico op mensonterende behandeling loopt. Een verwijzing naar het vonnis van het "Oberlandesgericht Keulen" houdende afwijzing van het verzoek van het bevel tot voorlopige aanhouding, volstaat daartoe niet.

De Raad beschikt over geen algemeen bekende aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 juni 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE

M. BONTE